

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

29. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

24. ČERVENCE 2022

Z obsahu:

Poselství Svatého otce
Františka ke 2. Světovému
dni prarodičů a seniorů
(24. července 2022)
- strana 2 -

Arcibiskup
Mons. Jan Graubner
obdržel pallium
- strana 4 -

Blahoslavená
Helena Staszewska
Libor Rösner
- strana 4 -

Přišel se zapálenou svící
- strana 8 -

Rezek, Rokole,
Dřízna a Homol - kříž
z poutních míst
Petr Bobek
- strana 9 -

Charita Česká republika
slaví 100 let
- strana 12 -

Nebe nad močály (3)
Četba na pokračování
- strana 13 -

Foto © Martina Řehořová, Člověk a Víra

Dne 2. července 2022 byl v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha
slavnostně uveden do úřadu pražského arcibiskupa Mons. Jan Graubner.

Poselství Svatého otce Františka ke 2. Světovému dni prarodičů a seniorů (24. července 2022)

„Ještě ve stáří budou přinášet užitek“
(Ž 92,15)

Moje milá, můj milý!

Slova žalmisty: „Ještě ve stáří budou přinášet užitek“ (92,15) jsou dobrou zprávou, skutečným „evangeliem“, tedy „radostnou zvěstí“, kterou můžeme světu hlásat u příležitosti druhého Světového dne prarodičů a seniorů. Jsou v rozporu

s tím, co si o tomto období života myslí svět, a také s rezignovaným postojem některých z nás starších lidí, kteří od budoucnosti už nic neočekávají.

Mnoho lidí se stáří bojí. Považují je za jakousi nemoc a jakémukoli kontaktu s ní je lepší se vyhnout. Myslí si, že staří lidé nejsou jejich starostí a měli by pobývat odděleni, třeba v domovech nebo v zařízeních, kde se o ně postarají, abychom

o ně nemuseli pečovat my. Je to „kultura skartace“: mentalita, která nám dává pocit, že se lišíme od těch nejslabších a zranitelných, že se nás nedotýká jejich křehkost a že jsme od „nich“ a „jejich“ problémů odděleni. Písmo nás učí, že ve skutečnosti je dlouhý život požehnáním a staří lidé nejsou vyždědenci, kterým je

Pokračování na str. 6

Čím více dovolíme Pánu Ježíši, aby pronikl naše srdce a přetvořil je k obrazu svému, tím věrohodnějšími svědky jeho evangelia a království nebeského Otce budeme. Takto se snažila svůj život naplnit bl. Helena Staszewska (str. 4–5) a tak bychom jej měli prožít i my.

Cestu k dosažení tohoto křesťanského ideálu známe velmi dobře: vytrvalá četba Božího slova, každodenní modlitba, přijímání svátostí, účast na mši svaté, oběť, sebezápor, odpuštění. Zvláště věkem zkušeni lidé mohou dosvědčit, jak tento způsob života oživuje a proměňuje lidská srdce. A tam, kde v srdci člověka vládne Kristus, zpravidla i navenek vyzařuje moudrá láska, která nehledí jen na sebe, ale i na druhé děti Boží. Taková je i moudrost mnohých lidí zralého věku, kteří závěr svého života prožívají povětšinou v modlitbě a obětech pro dobro jiných, celého světa. Právem na ně pamatujeme zvláštním dnem, abychom si hlouběji uvědomili jejich nezastupitelné místo v naší společnosti i před Bohem.

O síle zralé modlitby hovoří dnešní první čtení z knihy Genesis. Abrahám je pro nás všechny vzorem přímluvné modlitby za druhé. Ale některé prvky jeho modlitby jsou podstatné pro jakoukoliv naši prosbu k Pánu Bohu: důvěra, pokora, velkodušnost a vytrvalost. (str. 3) Modlitba patriarchy Abra-

Editorial

háma nám rovněž ukazuje, že svět se nezachrání sám o sobě, ale potřebuje právě pomoc lidí tak odevzdaných Bohu, jako byl Abrahám. A Bůh rád vyslyší modlitbu spravedlivého. (srov. Jak 5,16) Buďme vděční za modlitby druhých a nebojme se o ně žádat, zvláště víme-li, že svatost jejich života je Bohu Otci milá a on se slitovává a obdarovává svými milostmi.

Pro toho, kdo miluje Pána Boha, je naprosto samozřejmé, že nechce ničím zranit jeho milující Srdce. Žel, už tak samozřejmé není, aby v tom nepadl a nepodlehli ďábovým svodům. Lítost nad spáchaným zlým skutkem, hříchem pak vede k prosbě o odpuštění a k připravenosti podstoupit pokání za svůj hřích. Čteme-li dnes v Listě Kolosanům o Kristu, který nám přinesl spásu skrze svůj kříž, je to pobídka k tomu, abychom svůj vděk nasměrovali také k samotnému Bohu Otci. Převyšuje-li Trojjediný Bůh veškeré tvorstvo ve všem, pak je tomu tak i v jeho lásce k lidem. A proto ustanovil svátost smíření, abychom po svém hříšném pádu měli možnost nápravy a smíření se s ním, s lidmi, s církví. Ačkoliv jsme již o účincích této svátosti četli mnoho, je dobré čas od času si je znovu připomenout. A stejně tak

užitečné je uvědomit si, že se duše od těla neodděluje hned po smrti. Obojí nám nabízí svědectví P. Lorenza, které můžeme nazvat zázračným, neboť dokazuje opravdu nadpřirozené skutečnosti našeho života. (str. 8–9) To jsou okamžiky, kdy je tak snadno pochopitelné jedno ze dvou největších přikázání lásky: „Človče, miluj Boha nade všecko!“ – jak praví také nápis na soše Ecce homo na poutním místě Rezek. (str. 9–11)

Myslíme-li v modlitbě na druhé, pak se připojme rovněž k zástupu těch, kteří se modlí za Mons. Jana Graubnera a Mons. Josefa Nuzika. Jejich nová pověření v hierarchické službě katolické církvi je potřeba provázet modlitbami věřících. A jak to často připomínáme, bez jejich modliteb to mají biskupové a kněží v boji za spásu duší velmi obtížné. Snad jen můžeme s ohledem na dnešní evangelium prosit Ducha Svatého, aby nám vnukl, zač se máme konkrétně modlit: aby se nestalo, že do svých modliteb vložíme vlastní představu o tom, co bychom od našich biskupů a kněží očekávali my sami. Bude-li to jejich svatost života, pravověrné předávání Ježíšovy nauky, pečlivé střežení pokladu víry... – pak je naše modlitba v duchu té Ježíšovy v pořádku. Prosme tedy Pána: „Nauč nás modlit se!“

Daniel Dehner

Dnešní neděle má být pro tebe velkou školou modlitby. Vyprav se za svým Pánem, abys mu z celého srdce přednesl stejnou prosbu, jako to učinil jeden z jeho učedníků: *Pane, nauč nás modlit se!* Ale dříve než uslyšíš Ježíšovu odpověď, představuje ti Duch Svátý příklad starozákonního patriarchy, který rozmlouvá s Hospodinem. Budeš tak svědkem autentické modlitby a to ti umožní lépe pochopit slova božského Mistra. Není to náhodou, že ti Pán sám doporučuje jeho příklad. Našel totiž v tomto svém služebníkovi takové zalíbení, že se s ním *důvěrně sblížil*⁽¹⁾, takže za ním sám přichází, aby s ním rozmlouval a *splnil mu vše, co přislíbil*⁽²⁾.

Čím se vyznačuje modlitba tohoto patriarchy, že v něm Hospodin nachází takové zalíbení? Na prvním místě je to jeho **pokora**. Ačkoliv jej sám Bůh poctil svou návštěvou, nezapomíná Abrahám, čím je ve skutečnosti před tváří Nejvyššího: *Jsem velice smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel*. Nemáš všechny důvody, abys přicházel prosit se stejným přesvědčením? Nespoléhej na své zásluhy. Čím více si uvědomuješ svou vlastní nicotu a nemohoucnost, tím více lákáš k sobě Boha, aby se tě ujal a prokázal ti své milosrdenství.

Druhým rysem, kterým se vyznačuje modlitba svatého praotce, je jeho **velkodušnost**. Obrací se na Hospodina s velkou naléhavostí a přitom vůbec nemyslí na sebe. Leží mu na srdci záchrana lidí, které ani nezná, ale hrozí jim záhuba, protože utonuli ve vlastních hříších. Nejsou právě takoví ti nejpotřebnější?

V neposlední řadě se Abraháмова modlitba vyznačuje **vytrvalostí**. Jako by ho Hospodinova dobrotivost a slitovnost pobízela k ještě větší odvaze a důvěře. Uvědom si, že ani tvá nejmělejší prosba není schopna překročit meze Boží trpělivosti a moci. Má se snad Bůh nechat zahanbit velkorysostí svého tvora?

Z rozhovoru, jehož jsi svědkem, můžeš však také poznávat vlastnosti Nejvyššího. Dává ti zřetelně najevo, jak velice si cení každého, kdo žije podle jeho zákona. Jeden bohobojný dokáže vyvážit velké množství hříšných. Situace však zašla příliš daleko. V hříšném městě se už nenašlo ani deset spravedlivých. Není to smutné? Kolik věrných potřebuje dneš-

Síla modlitby

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Pane, nauč nás modlit se.

ní svět, aby stačili zadržet spravedlivou Boží ruku? Rozmlouvej s Pánem s vědomím této skutečnosti a pros jej, aby **probudil dostatek spravedlivých uprostřed světa těchto dnů**. Na rozdíl od Abraháma neměj na mysli nezbytné minimum, ale snaž se posunout hranici opačným směrem, jak jen to bude možné.

Zasazuj se před Pánem s velkou důvěrou za záchranu světa, jehož hříchy jsou ještě početnější, bezostyšnější a ohavnější, než tomu bylo v nešťastných městech určených k záhubě. Neboj se, že budeš příliš smělý, vždyť žádáš od Boha to, co je ve skutečnosti nejvroucnějším přáním jeho Srdce.

Pros s vytrvalostí, důvěrou a smělostí Abrahámovou nebeského Otce, aby jeho svaté Jméno bylo ve světě opět velebno a ctěno. Naléhej s nesobeckou velkodušností, aby zavládlo na zemi jeho království. Domáhej se s neodbytnou vytrvalostí, aby se jak na nebi, tak na zemi uskutečňovala jen jeho nejsvětější vůle. S vědomím, že nejsi nic víc než prach a popel, vyprošuj, aby nám byly odpuštěny naše hříchy, pros s odvahou a smělostí, aby Bůh odvrátil všechna nesčetná pokušení a vysvobodil nás od zlého.

K takové modlitbě tě vybízí nejen Abrahámov příklad, ale sám Boží Syn. Vždyť ti dává za příklad člověka, který se neodbytně domáhá pomoci i uprostřed hluboké noci. Vynasnaž se, aby se z formální modlitby stala opravdu naléhavá žádost. Dodej si odvahy a vytrvale a neodbytně *pros, hledej a tluč*. To není drzá smělost, která si troufá hlučně se domáhat pomoci. To je krajní tíseň ubožáka, který se ocitl v koncích a před kterým se otevřela poslední, jediná a nečekaná šance: přišel za tebou sám Boží Syn, aby ti ukázal východisko, když ti zjevuje, jak dobrého máš Otce, kterému na rozdíl od lidí působí tím větší potěšení, čím smělejší a vytrvalejší je tvá prosba, zvláště když hledáš nesobecky a velkoryse Boží království a blaho svých nešťastných bližních.

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 18,20-32

Hospodin řekl: „Nářek na Sodomu a Gomoru je velký, jejich hřích je velmi těžký. Chci sestoupit a podívat se, zda doopravdy dělají všechno, co odpovídá stížnosti, která ke mně přichází, nebo ne. Chci to vědět.“ Tři mužové se odamtud vydali na cestu a šli do Sodomy, zatímco Abrahám stále ještě stál před Hospodinem. Abrahám přistoupil a pravil: „Skutečně chceš zahubit spravedlivého s viníkem? Snad je v městě padesát spravedlivých, chceš to místo zahubit a neodpustit kvůli padesáti spravedlivým, kteří jsou v něm? Vzdal od sebe takovou myšlenku, že bys mohl takhle jednat: usmrtit spravedlivého spolu s viníkem. To by se vedlo spravedlivému stejně jako viníkovi. Vzdal od sebe takovou myšlenku! Copak by mohl soudce celé země nejednat spravedlivě?“ Hospodin řekl: „Najdu-li v Sodomě padesát spravedlivých v městě, odpustím kvůli nim celému tomu místu.“ Abrahám se ujal slova a řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu, já, který jsem prach a popel. Snad bude scházet pět z padesáti, zahubiš kvůli těm pěti celé město?“ (Hospodin) odpověděl: „Nezahubím, jestliže jich tam

Dokončení na str. 7

Jsou mezi námi nešťastníci, kteří nemají na svého vlastního otce žádnou krásnou vzpomínku. I kdybys patřil mezi ně, uvěř tomu, že jsou na světě jiní otcové, kteří i uprostřed sobeckého světa chtějí to nejlepší pro své děti. Ale ani ten nejmladší a nejstarostlivější z nich se nevyrovná nebeskému Otcovi, který chce prokázat každému to nejvyšší dobro, ale nemůže to udělat proti jeho vůli. Proto se obrací především k těm, kteří ho prosí, a tak mu dovolují, aby je obdaroval. *Je jistě vznesený, a přece shlíží na pokorného. Když k němu zavoláš, vyslyší tě a v tvé duši rozmnoží sílu.*⁽³⁾

Můj Pane, jsem jen prach a popel, ale prosím tě, pomoz mi, abys mě mohl přičíst ke svým spravedlivým, kterých je zapotřebí pro záchranu světa.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Gn 18,19; ⁽²⁾ *tamtéž*; ⁽³⁾ srov. Ž 138.

Arcibiskup Mons. Jan Graubner obdržel pallium

Z rukou papeže Františka obdržel na svátek sv. Petra a Pavla (29. června) ve svatopetrské bazilice ve Vatikánu nastupující pražský arcibiskup Jan Graubner pallium.

Pallium je insignie, která přísluší jednak papeži – ten jí smí nosit kdekoli, a také arcibiskupu-metropolitovi, který je smí nosit pouze v rámci své církevní provincie (tedy na území své arcidiecéze a sufragánních diecézí). Smí tak ale činit až teprve poté, co mu je papež (nebo jím určená osoba) předá.

Pallium se obléká kolem krku, dva volné konce pak splývají po hrudi a zádech. Vyrábí se z vlny beránků posvěcených papežem na svátek sv. Anežky Římské, chovaných v římském klášteře Tre Fontane a ostříhaných na Velký pátek. Nová pallia papež žehná na svátek sv. Petra a sv. Pavla. Pallium symbolizuje jehně, které kolem krku nese Dobrý pastýř.

Tereza Myslilová,
TS ČBK
(Redakčně upraveno)

Blahoslavená Helena Staszewská

Věrná Kristu v životě i ve smrti. Moudrá panna s vrchovatě naplněnou lampou. Anděl lásky, kterého Ježíš pohroužil do sebe. Blahoslavená.

Helena Staszewská se narodila 30. července 1890 v obci Złoczew, ležící po trojím dělení Polska na konci 18. století v ruském záboru. Kromě ní měli její rodiče Karel a Marianna ještě dalších dvanáct potomků, z nichž se dospělosti dožilo osm.

Po dokončení základní školy ve Wieluni pokračovala Helena ve studiu ve městech Kalisz a Piotrków Trybunalski. Existují domněnky, dozajista oprávněné, že tyto změny byly dány nutností rodiny stěhovat se tam, kde její živitel našel práci.

Z Heleny se stala učitelka a před tabuli poprvé předstoupila v obci Sulejów, jejíž obyvatelé byli stejně jako obyvatelé Złoczewa potrestáni za svou účast na protiruském povstání tím, že jejich rodiště přišlo na základě úředního nařízení z nejvyšších míst o městská práva. Když během I. světové války zemřeli Heleně postupně oba rodiče, musela opustit svou další učitelskou štaci v Studziani a převzít starost o nezletilé sourozence. Kantořinu ovšem neopustila úplně, věnovala se jí nadále.

Ve svých 31 letech, tj. v roce 1921, vstoupila v Krakově spolu se svými dvěma sestrami k voršílkám (Římská unie řádu svatých Voršily, latinsky Unio Romana Ordinis Sanctae Ursulae, OSU). Po šesti měsících přijala řeholní jméno – Marie Klemensa od Ukřižovaného Ježíše – a s ním vysněný řádový hábit. Vybrala si osobní motto: „Žít s Ježíšem v Ježíši“, kterým se snažila řídit již dříve, od nynějška se však stalo její stálou vůdčí myšlenkou.

Časnou a věčnou profesi rodačky ze Złoczewa dělí tři roky (1923 a 1926). Nadále se z pověření matky představené věnovala učitelství, a sice ve škole v Krakově, vedené právě voršílkami. Odtud po čase zamířila do kláštera ve vesnici Siercz, kde opět učila. Krom toho byla pověřena funkcí zástupkyně abatyše tamního kláštera. (Později zastupovala představenou taktéž v kláštorech v Zakopanem a Stanisławówě a ještě později sama stála v čele klášterů v Čenstochové, Gdyni a Rokicinech Podhalańských.) Ujala se rovněž vedení Eucharistické kruciáty, jejímž po-

sláním bylo vyprositi, aby děti vzaly za své křesťanské morální zásady a staly se charakterově silnými osobnostmi.

Helena, nyní tedy již Marie Klemensa od Ukřižovaného Ježíše, vedla nadto i Mariánskou družinu, tj. sdružení laiků, jehož cílem bylo skloubit život křesťana a studium. Dále vedla divadelní spolek, také pravidelná setkávání, na nichž se modlilo a četlo z katolických časopisů a následně se o přečteném debatovalo, stála u zrodu „ochronek“ neboli jakýchsi školek určených pro chudé děti, jimž zemřeli rodiče. Bylo toho více a vše to činila s touhou „sloužit Bohu a lidem podle svých možností“.

Když se v červenci roku 1939 stala abatyší v Rokicinech Podhalańských, netušila, jak krátce tam pobude. Ve stejný den, co vypukla II. světová válka, tj. 1. září, dostaly tamní voršílky od vojenského velitelství příkaz bezpodmínečně svůj klášter opustit. Ještě večer proto sbalily nejnutenější a našly nocleh u sester nazaretánek v Rabce. Ráno pak zamířily do mateřského kláštera v Krakově, odkud se do Rokicin vrátily v půlce září, kdy tuto oblast již ovládali Němci. „*Ted' už bude dobře, sest-*

Blahoslavená Helena Staszewska

ry se vrátily,“ radovali se místní. Nevěděli, jak hluboce se mylí...

Klášteř nadále fungoval a byl otevřen každému potřebnému, ale zdání dobrého klamalo i zde. Gestapo se o klášter a sestry v něm sídlící začalo velmi živě zajímat; německé tajné policii přece jen nemohlo být po chuti srocování lidí – potřebných bylo stále více a sestry neodmítaly nikoho. Gestapáci to při své absenci lidskosti nemohli pochopit. Také oni sestry „navštívili“, a ne jednou. Zprvu tak činili spíše proto, aby je polekali.

Matka představená Marie Klemensa si 30. července 1940 poznamenala do svého deníku: „Čím víc budu v Tobě, čím víc se přetvořím v Tebe, čím více přestanu být pro sebe, abych vstala z mrtvých v Tobě, tím více budu vyzařovat Tebe. Ježíši, vytrhni mě ze země, pohruž mě do sebe, ponoř mě do sebe.“

Od roku 1941 vedly sestry voršilký ve svém klášteře preventivní léčbu a začaly pečovat o tuberkulózní děti. Marie Klemensa v sobě nezapřela učitelku a spolu s dalšími tuto drobotinu tajně vzdělávala. Nešlo jen o polské děti, ale též o ty židovské, které řeholnice za zdmi konventu ukrývaly, stejně jako dospělí Židy a lidi na útěku před okupanty (ať už mladé muže utíkající za hranice, kde chtěli vstoupit do armády, nebo ty, které gestapo stíhalo). Vezmeme-li v potaz, že za pomoc Židům trestali Němci Poláky vyvražděním celé rodiny, teprve doceníme, jak velkou odvahu sestry sv. Voršilký čerpaly od Pána.

„Pane, dovol mi zamilovat si kříž a ochotně kráčet cestou křížovou, vždyť ty sám jsi ji nám zanechal. Křížová cesta je nejjednodušší k posvěcení se a ke sjednocení se s Tebou,“ můžeme číst v deníku Marie Klemensy nedlouho před zatčením. „Očekávám další návštěvu gestapa a možná i něco horšího. Hodně vroucně jsem se dnes modlila a spojovala svá prožitá trápení s bolestí Ježíšovou. Opakovaně jsem řekla, že jsem připravena splnit jeho svatou vůli, třebaš i skončit svůj život v mučírně.“

Němci neudeřili hned. Šli na to postupnými kroky. Nejprve rokokinským voršilkám zakázali provádět preventivní léčbu a přikázali jim pěstovat zeleninu pro německá sanatoria v Rabce. A potom, 26. ledna 1943, si přišli pro Marii Klemensu. Mohla se jen v kapli pomodlit *Pod ochranu tvou* a udělit požehnání

Novým administrátorem olomoucké arcidiecéze byl zvolen biskup Mons. Josef Nuzík

V Olomouci se 4. července 2022 sešel tzv. sbor poradců, aby po odchodu arcibiskupa Mons. Jana Graubnera, který se ujal vedení pražské arcidiecéze, zvolil podle předpisů církevního práva nového administrátora olomoucké arcidiecéze. Stal se jím dosavadní pomocný biskup a generální vikář Mons. Josef Nuzík.

„Volbu sboru konzultorů přijímám s vědomím své lidské nedostatečnosti a také toho, že diecéze potřebuje dočasného správce. Tato služba přitom pro mě není neznámá, protože jsem prožil třináct let jako generální vikář vedle arcibiskupa Jana,“ byla první slova nově zvoleného administrátora.

Předpisy týkající se nově zvoleného administrátora zmiňuje oficiál církevního soudu, P. ICDr. Libor Botek, Th.D. „Má stejné povinnosti jako diecézní biskup: povinnost rezidence, mše svaté pro populo nebo účasti na naddiecézních zasedáních církevní provincie a biskupské konference,“ vyjmenovává. Přesto je právní postavení administrátora v praxi omezeno obecným pravidlem *sede vacante nihil innovetur*, tedy „v době uvolnění úřadu diecézního biskupa se neprovádějí žádné změny“. Je tak zakázáno, aby admi-

nistrátor prováděl jakékoli úkony, které by mohly způsobit škodu nebo újmu diecézi a biskupským právům, aby například odstraňoval, ničil nebo jakkoli

měnil jakýkoli dokument diecézní kurie. Administrátor také nesmí udělovat exkardinaci nebo rozhodovat o inkardinaci kleriků, odvolávat kancléře nebo diecézní notáře, zakládat veřejná sdružení věřících nebo jmenovat faráře, ledaže by farnost byla neobsazena déle než rok.

Zdroj: TS ČBK

svým duchovním dcerám, které ji viděly naposledy.

Gestapo zatčenou řeholnici převezlo do svého sídla a zároveň i vyšetřovací vazby v Zakopanem, kde ji podrobilo krutému mučení. Vězňové zde byli surově bití, kopáni, pověšeni za ruce ke stropu, drženi ve sklepních prostorách, oknem v kójích polévání vařící vodou, v zimě pak ledovou, nedostávali dlouho jíst ani pít. Něco z toho zažila určitě také Marie Klemensa.

Poté ji gestapo přemístilo do běžného vězení tamtéž a posléze i v Nowem Targu, načež ji 26. února transportovalo do nechvalně známého krakovského žaláře na ulici Montelupich, jakési obdoby našeho pražského Petschkova paláce. Zde budoucí blahoslavená pobývala do 9. března

1943, než byla zařazena do transportu mřícího do Osvětimi, kde oficiálně pozbyla občanského i řeholního jména a obdržela číslo 38102, pod nímž se měla od té chvíle hlásit. Spoluvězenkyně jí však neřikaly podle čísla, ale podle jejího konání v tomto místě trýzně, hladu a špíny – Anděl lásky.

Všudypřítomný tyfus kosící vězně ve velkém postihl rovněž ji. Dne 27. července 1943 mu podlela. „Magnificat! *Velebí má duše Hospodina!*“ zpívala Marie Klemensa alias Helena Staszewska podle svědků těsně před smrtí.

Dne 13. června 1999 tuto řeholnici Jan Pavel II. spolu se 107 dalšími mučedníky II. světové války prohlásil za blahoslavenou.

Poselství Svatého otce Františka ke 2. Světovému dni prarodičů a seniorů

- dokončení ze str. 2

třeba se vyhýbat, ale živoucí znamení Boží laskavosti, která daruje život v hojnosti. Požehnaný domov, který opatruje starého člověka! Požehnaná rodina, která ctí své prarodiče!

Stáří je životní období, jemuž neporozumíme snadno ani my, kteří ho již prožíváme. I když k tomu s odstupem času nakonec dojdeme, nikdo z nás se na ně nepřipravil a zdá se, že nás jakoby zaskočilo. Nejvyspělejší společnosti vynakládají mnoho prostředků na tuto životní etapu, ale nepomáhají nám ji pochopit a ocenit; nabízejí plány zdravotní péče, ale ne projekty na plnohodnotné prožití tohoto období.⁽¹⁾ Proto je obtížné hledět do budoucnosti a rozlišovat, jakým směrem se vydat. Na jedné straně jsme v pokušení odmítat stáří tím, že skrýváme vrásky a předstíráme, že jsme stále mladí, zatímco na straně druhé se domníváme, že nemůžeme dělat nic jiného než zklamaně prožívat čas smíření s tím, že už nemůžeme „přinášet žádný užitek“.

Důchod a děti, které už dosáhly samostatnosti, způsobují, že mnohé z věcí, kterým jsme dříve věnovali čas a energii, už nejsou tak naléhavé... Vědomí, že naše síly ubývají nebo že začíná nemoc, může zpochybnit naše jistoty. Zdá se, že svět se svým rychlým tempem, kterému se snažíme stačit, nám nedává jinou možnost než přijmout za svou myšlenku, že už nejsme k ničemu. A tak se vznášejí k nebi modlitba žalmu: „Nezavrhuji mě v čas stáří, nepouštěj mě, až ochabnou síly!“ (71,9)

Tentýž žalm – který uvažuje nad tím, že Pán byl přítomen ve všech obdobích našeho života – nás však vyzývá, abychom i nadále doufali. Až zestárneme a zbělejí nám vlasy, Bůh nám bude stále dávat dar života a nedopustí, aby nás přemohlo zlo. Budeme-li mu důvěřovat, najdeme sílu ho stále chválit (srov. v. 14–20) a zjistíme, že stárnutí není jen přirozené chátrání těla nebo nevyhnutelné plynutí času, ale dar dlouhého života. Stárnutí není odsouzení, nýbrž požehnaní!

Proto bychom měli o sebe pečovat a učit se aktivně prožívat svá aktivní léta i z duchovního hlediska: pěstovat svůj vnitřní život vytrvalou četbou Božího

slova, každodenní modlitbou, přijímáním svátostí a účastí na liturgii. A spolu se vztahem k Bohu udržovat také vztahy s druhými: především s rodinou, dětmi a vnoučaty, kterým můžeme projevat svůj láskyplný zájem; a rovněž vztahy s chudými a trpícími lidmi, jimž můžeme

být nablízku konkrétní pomocí i modlitbou. To vše nám pomůže, abychom se necítili být pouhými diváky v divadle světa, abychom se neomezovali na „pozorování z balkónu“, na stání u okna, protože život je všude kolem nás. Když naopak zbystříme své smysly, abychom rozpoznali Pánovu přítomnost⁽²⁾, budeme jako „zeleň olivy v Božím domě“ (srov. Ž 52,10), budeme se moci stát požehnaním pro ty, kdo žijí vedle nás.

Stáří není neužitečným obdobím, kdy bychom měli zůstat stát stranou a přestat veslovat, ale obdobím, kdy ještě můžeme přinášet ovoce: čeká nás nové poslání, které nás vybízí hledět do budoucnosti. „Výjimečná vnímavost stařeckého věku k projevům pozornosti, hnutím myslí a citům, které nás polidšťují, by se měla stát posláním mnohých seniorů a jejich volbou z lásky vůči novým generacím.“⁽³⁾ To je náš příspěvek k revoluci něhy,⁽⁴⁾ k duchovní a nenásilné revoluci, k níž vás, milí prarodiče a senioři, zvu, abyste se stali jejími protagonisty.

Svět prožívá těžké období, poznamenané nejprve nečekanou a prudkou bouří pandemie a poté válkou, která poškozují mír a rozvoj v celosvětovém měřítku.

Není náhodou, že se válka vrátila do Evropy v době, kdy odchází generace, která ji zažila v minulém století. Tyto velké krize nás mohou učinit necitlivými vůči existenci jiných „epidemií“ a dalších rozšířených forem násilí, jež ohrožují lidskou rodinu a náš společný domov.

Tváří v tvář tomu všemu potřebujeme hlubokou změnu, obrácení, které odzbrojí srdce a umožní každému rozpoznat v druhém bratra. A my, prarodiče a senioři, máme velkou zodpovědnost: naučit ženy a muže naší doby vnímat druhé se stejným chápajícím a láskyplným pohledem, jaký věnujeme svým vnoučatům. Péči o druhé jsme pročistili svou lidskostí a dnes můžeme být učitelé způsobu života, který je mírumilovný a pozorný k těm, kteří to nejvíce potřebují. Naše chování může být mylně považováno za slabost nebo poddajnost, ale budou to tiši, kdo dostanou zemi za dědictví, a nikoli ti agresivní a násilníci (srov. Mt 5,5).

Jedním z plodů, které máme přinášet, je ochrana světa. „Všichni jsme prošli rukama svých prarodičů, kteří nás drželi v náručí.“⁽⁵⁾ Dnes je však čas, abychom drželi ve svých náručích – konkrétní pomocí nebo třeba jen modlitbou – nejen své vnuky, ale i mnohé jiné, vystrašené, které jsme ještě nepotkali a kteří možná utíkají před válkou nebo kvůli ní trpí. Stejně jako svatý Josef, milující a starostlivý otec, chraňme ve svých srdcích děti na Ukrajině, v Afghánistánu, Jižním Súdánu...

Mnozí z nás dožrali k moudrému a pokornému vědomí, které svět tolik potřebuje: nespasíme se sami, štěstí je chléb, který jíme společně. Vydejme svědectví těm, kdo si namlouvají, že osobní naplnění a úspěch najdou v konfrontaci. Dokáže to každý, i ten nejslabší. Už jen to, že umožníme druhým – často lidem z jiných zemí –, aby se o nás starali, je způsob, jak říci, že společný život je nejen možný, ale i nutný.

Drahé babičky a drazí dědečkové, drahé stařenky a drazí starci, v tomto našem světě jsme povoláni být budovateli *revoluce něžnosti!* Udělejme to tím, že se naučíme stále častěji a lépe využívat nejcennější nástroj, který máme a který je pro

náš věk nejvhodnější: modlitbu. „Staňme se také trochu básníky modlitby, zkusme hledat svoje slova, osvojme si ta, kterým nás učí Boží slovo.“⁽⁶⁾ Naše důvěrná modlitba může udělat mnoho: může doprovázet bolestný výkřik těch, kdo trpí, a může pomoci změnit srdce. Můžeme být „stálým »sborem« velkého duchovního chrámu, kde prosebná modlitba a chvalozpěv podporují společenství, které pracuje a zápasí na poli života.“⁽⁷⁾

Světový den prarodičů a seniorů je tedy příležitostí znovu s radostí říci, že církev chce slavit společně s těmi, které Pán – jak říká Bible – „nasytil dny“. Oslavme ho společně! Vyzývám vás, abyste tento den vyhlásili ve svých farnostech a společenstvích; abyste navštívili nejosamělejší seniory doma nebo v domovech, kde pobývají. Postarejme se o to, aby nikdo neprožil tento den v osamění. Mít někoho, na koho se můžeme těšit, může změnit dny, kdy si myslíme, že od budoucnosti už nemáme očekávat nic dobrého. A z prvního setkání se může zrodit nové přátelství. Návštěva osamělých starých lidí je skutkem milosrdenství dnešní doby!

Prosme Pannu Marii, Matku něžnosti, aby nás všechny učinila tvůrci *revoluce něžnosti*, abychom společně osvobodili svět od stínu osamělosti a od démona války.

Všem vám a vašim blízkým posílám své požehnání s ujištěním o své láskyplné blízkosti. A vás prosím, nezapomeňte se za mě modlit!

Dáno v Římě u Sv. Jana v Lateránu dne 3. května, na svátek svatých apoštolů Filipa a Jakuba.

FRANTIŠEK
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ *Katecheze o stáří – 1. Milost času a smlouva životních období* (23. února 2022).

⁽²⁾ *Katecheze o stáří – 5. Věrnost Božímu navštívení pro budoucí generaci* (30. března 2022).

⁽³⁾ *Katecheze o stáří – 3. Stáří jako pramen lehkomyslné mladosti* (16. března 2022).

⁽⁴⁾ *Katecheze o svatém Josefovi – 8. Svatý Josef, otec vládnosti* (19. ledna 2022).

⁽⁵⁾ *Homilie na mši při prvním Světovém dni prarodičů a seniorů* (25. července 2021).

⁽⁶⁾ *Katecheze o rodině – 7. Prarodiče* (11. března 2015).

⁽⁷⁾ *Tamtéž.*

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

najdu čtyřicet pět.“ (Abrahám) pokračoval v rozmluvě s ním: „Snad jich tam najdeš jen čtyřicet.“ Odpověděl: „Neudělám to kvůli čtyřiceti.“ (Abrahám) řekl: „Nechť se můj Pán nezlobí a dovolí mi mluvit: Snad se jich tam najde jen třicet.“ Odpověděl: „Neudělám to, najdu-li jich třicet.“ (Abrahám) řekl: „Jsem velmi smělý, že mluvím k svému Pánu. Snad se jich tam najde dvacet.“ Odpověděl: „Nezahubím kvůli dvaceti.“ (Abrahám) řekl: „Nechť se nezlobí můj Pán a dovolí mi mluvit ještě tentokrát. Snad se jich tam najde jen deset.“ Pravitel: „Nezahubím kvůli deseti.“

2. čtení – Kol 2,12-14

Bratři! Krtem jste byli spolu s Kristem položeni do hrobu, a tím také zároveň s ním vzkříšeni, protože jste uvěřili, jak velikou moc má Bůh, který ho vzkřísil z mrtvých. I vás, když jste byli mrtví pro své hříchy a když vaše tělo bylo neobřezáno, zase oživil zároveň s ním. Odpustil nám všechny hříchy, zrušil dlužní úpis, který svědčil proti nám svými předpisy, a nadobro ho zničil tím, že ho přibil na kříž.

Evangelium – Lk 11,1-13

Jednoho dne se Ježíš modlil na nějakém místě. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás mod-

lit se, jako i Jan naučil své učedníky.“ Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuved nás v pokušení.“ Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: »Příteli, půjč mi tři chleby. Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.« On však by mu zevnitř odpověděl: »Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti ho.« Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. Proto vám říkám: Proste, a dostanete; hleďte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o chléb, on mu dá kámen? Anebo když ho poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svätého těm, kdo ho prosí!“

V pátek 5. srpna 2022 se koná za účasti Mons. Josefa Nuzíka NOČNÍ EUCHARISTICKÉ PROCESÍ NA SVATÝ HOSTÝN s úmysly: za odčinění urážek způsobených Trojedinému Bohu a Panně Marii, za ochranu rodiny a manželství jako svazku muže a ženy, za odčinění hříchu potratu a návrat lidstva k Božím přikázáním, za pokoj a mír v lidských srdcích a na celém světě.

ORGANIZACE POUTĚ: 21.00 hod. – zahájení procesí z parkoviště v Bystřici pod Hostýnem (u hřbitova) • **00.00 hod.** – mše svatá v bazilice na Svatém Hostýně (hlavní celebrant Mons. Josef Nuzík) • **01.30 hod.** – přibližný odjezd autobusu do Bystřice pod Hostýnem na parkoviště u hřbitova.

Pro ty, kteří se nemohou pěšího výstupu zúčastnit ze zdravotních důvodů, bude připraven paralelní program v bazilice na Svatém Hostýně od **21.30 hod.**

Bude vypraven **autobus**, do kterého můžete **nastoupit na těchto místech:**

- **KOJETÍN** – od kostela Panny Marie – **v 19.45 hod.** • **KROMĚŘÍŽ** – od kostela sv. Jana – **ve 20.00 hod.**
- **HULÍN** – autobusová zastávka na nám. Míru – **ve 20.15 hod.**
- **HOLEŠOV** – autobusové nádraží – **ve 20.30 hod.**

Zájem o autobus je nutné předem nahlásit na telefon: 606 484 928. Po skončení programu na Svatém Hostýně se vrací autobus stejnou trasou nazpět.

Informace také na www.veceradlo.cz. Těšíme se na Vás!

Mariánské společenství Večeřadla Křenovice

Přišel se zapálenou svící

V Civitelle, kde se nachází rovněž Casa Maria - náš⁽¹⁾ dům ustavičné adorace, jsme se již dříve seznámili s P. Lorenzem, knězem z místního františkánského kláštera. Tento 84letý řeholník, veselý a temperamentní, zcela podle vzoru sv. Františka, v květnu 2021 vyprávěl o své zkušenosti staré více než 50 let. S očividnou radostí se podělil o hluboký zážitek, který měl jako primiciant v souvislosti se svátostí smíření.

„Jmenuji se páter Lorenzo Maria Tuc-ci, narodil jsem se v Lancianu v provincii Chieti, kde se uctívá eucharistický zázrak. Jako skutečný nezbeda jsem na rodičovském hospodářství vyváděl kdeco. Ale když jsem se jako jedenáctiletý seznámil s bratry v internátě františkánských minoritů (Řád menších bratří konventuálů) v Atri, brzy jsem věděl: chci zůstat u nich a stát se misionářem. Toto je můj život, toto mě dělá šťastným. Když se to dozvěděli lidé u nás na vesnici, řekli: »Ty a mnich? To nikdy nezvládneš!« Ale oproti všem očekáváním jsem byl 13. března 1965 v Pescaře vysvěcen na kněze a přišel jsem do vesničky Civitella del Tronto jako asistent novicmistra. Ano, tam započal můj kněžský život a možná ho zde i završím, protože se už blížím k cílové rovině.

Ale teď k oné první svaté zpovědi, kterou jsem si jako 28letý vyslechl ve svém rodišti. Žil tam jeden starší farmář, náš rodinný přítel, trochu uzavřený, mluvil jen málo a všichni mu říkali »strýček Gabriel«. Když jsem ho ještě během studia teologie jednou potkal, nedůvěřivě se mě zeptal: »Takže ty se skutečně chceš stát řeholníkem?« - »Ano, chci se stát františkánem

a knězem,« odvětil jsem, na což odpověděl: »Pokud se staneš knězem, přijdu k tobě na zpověď - já, který jsem nebyl u zpovědi od svého prvního svatého přijímání.«

Opravdu to bylo tak, že tento 60letý muž nevkročil do zpovědnice celých 52 let. A pevným stiskem ruky byla naše dohoda uzavřena.

Pět měsíců po mém vysvěcení, 15. srpna 1965, jsem měl slavnostní primici v rodné vesnici v kostele Madonna delle Piane. Když jsem si v sakristii oblékl albu, přišel servita páter Bruno Fagiolo, náš pan farář, a řekl: »Představ si, právě teď přišel do kostela muž se zapálenou svící větší než velikonoční paškál a na kolenou se posouval od dveří kostela až před oltář, kde mi vysvětlil, že se chce nyní vyzpovídat, ale u nikoho jiného než jen u pátera Lorenza.« - »Ale já ještě nesmím zpovídat, nemám k tomu písemné povolení od biskupa,« odpověděl jsem knězi, který pokračoval: »Ale ten člověk tam venku pláče.« Když jsem viděl, že je to strýček Gabriel, stručně jsem farářovi popsal dohodu, kterou jsme uzavřeli před léty, a on mi řekl: »No, to je samozřejmě vážná věc!« Páter Bruno hned zavolal biskupovi a vrátil se s velmi potěšující odpovědí: »Otec

P. Lorenzo, duchovní syn sv. Otce Pia, u něhož se jednou mohl vyzpovídat, byl 12 let horlivým misionářem v Koreji. Po návratu do Itálie působil jako farář v Lancianu a poté 8 let oddaně jako zpovědník - zpovídal až 5 hodin denně - v Sacro Convento v Assisi, jehož součástí je bazilika s hrobem sv. Františka.

biskup dovoluje strýčkovi Gabrielovi, aby se u tebe vyzpovídal, a všichni ostatní, kdo chtějí, mohou též.« To vysvětlil i lidem v přeplněném kostele. Mně však narychlo napsal na kousek papíru latinsky formulku rozhrěšení, protože jsem ji ještě neuměl nazpaměť.

Vešel jsem se tedy do zpovědnice, vzal jsem si štólu a hned vstoupil i strýček Gabriel, jen co dal zapálenou svíci do rukou své manželky. Rozplakal se a řekl: »Jsem tak dojatý. Nikdy jsem nečekal, že se právě ty staneš knězem.« - »Jakých hříchů ses dopustil?« zeptal jsem se a vyzval ho, aby je popořadě vyznal. Ale protože to nedokázal, pomohl jsem mu: »Udělal jsi... toto? To... a to také...?« Na všechno přišla odpověď: »Ano... ano... ano...« Samozřejmě, za ta léta se toho nasbíralo mnoho, protože kdo už nemá víru, ten již ani nežije jako křesťan.

Všechno jsem mu vysvětlil, a jelikož to celé trvalo téměř půl hodiny, lidé si venku začali stěžovat: »Kdy už konečně

Kněžské svěcení P. Lorenza

skončí s tou zpovědí?« Dříve než jsem mu udělil rozhřešení, mluvil jsem o nekonečném Božím milosrdenství a o kajícím lotrovi: »Byl jako ty, velký hříšník, ale na kříži prosil Ježíše o odpuštění. Nyní také ty popros Ježíše, aby ti odpustil!« Nato pronesl: »Z celého srdce prosím o odpuštění! Slibuji, že se již nedopustím žádného hříchu.« Potom jsem mu dal rozhřešení. Ale když se chtěli vyzpovídat i mnozí další, kněz rozhodně řekl: »Dále budu zpovídat já.« A primiční mše svatá mohla začít.

Tři měsíce nato mi otec zatelefonoval do Civitelly a řekl: »Musíš se okamžitě vrátit domů, strýček Gabriel umírá. Když tě neuvidí, nebude moci v pokoji odejít.« Hned jsem se vydal na cestu, ale když jsem po dvou hodinách stál v domě strýčka Gabriela a otec mě tam uviděl, s lítostí řekl: »Nemohl jsi přijet dříve? Před deseti minutami strýček Gabriel zemřel.« Ale jelikož jsem se v morální teologii naučil, že se duše od těla neodděluje hned po smrti, poklekl jsem k smrtelnému loži, vzal jsem do rukou malý křížek z růžence na mém řeholním hábitu, držel ho nad mrtvým a řekl jsem: »Strýčku Gabrieli, já jsem pater Lorenzo. Polib Ježíše!« Také podruhé jsem mu přikázal: »Strýčku Gabrieli, já jsem pater Lorenzo. Polib Ježíše!« Můj otec, zahanben mým chováním, řekl: »Synu můj, co to děláš? Proč takto hovoříš s mrtvým člověkem?« Už mě chtěl odtáhnout, ale řekl jsem: »Otcče, nech mě,« a potřetí jsem zopakoval: »Strýčku Gabrieli, polib Ježíše!« Tehdy zesnulý otevřel oči, já jsem mu přiložil křížek k ústům a on ho políbil. Pak jsem mu udělil požehnání a pomyslel jsem si: »Možná se ti to jen zdá.« Zeptal jsem se jeho manželky, dcer a synů, kteří byli přítomni: »Viděli jste to?« – »Ano, viděli jsme, jak otec otevřel oči,« potvrdili mi a já jsem si řekl: »Takže to přece jen nebyla představa, bylo to skutečné a pravdivé.« Ano, myslím si, že se tehdy udál zázrak.“

*Z Vítězství Srdca 141/2021
přeložil a upravil dd*

Poznámky:

(1) Čili dům patřící Rodině Panny Marie, která vydává časopis *Vítězství Srdca*, z něhož přebíráme tento článek. Nejde tedy o spojitost s naším časopisem a redakcí *Světla*. [pozn. překl.]

Rezek, Rokole, Dřízna a Homol – kříž z poutních míst

Znamení kříže – to může být společný motiv, který propojuje Rezek, Rokoli, Dříznu a Homol. Podíváme-li se na mapu, tato čtyři poutní místa patřící do Královéhradeckého kraje kreslí pomyslný kříž. Ten je sestaven ze skromných lokalit, které přinášejí především klid a pomáhají otvírat srdce pro tiché setkání s Bohem. V jednom případě dokonce nabízí i cestu co nejbližší k němu, téměř na dotek od nebe.

REZEK

Vrcholek zmiňovaného kříže najdeme v okrese Náchod, dva kilometry od deseti tisícového Nového Města nad Metují. Rezek je pojmenování lesů, které zahrnují pramen s výjimečnou vodou, kvůli níž zde byly v minulosti provozovány také lázně.

Není známo, kdy pramen vznikl. V jednom z lesů patřících do Rezku vyvěral od dávných dob. Byl hojně navštěvován pro své léčivé účinky – vodní zdroj s krásným pojmenováním Barborka měl především vracet nevidomým zrak.

Ačkoliv neznáme původ, víme alespoň o první písemné zmínce. Ta se datuje do roku 1610 a podává svědectví o stromu nedaleko studánky, na kterém byl pověšen obrázek se sv. Barborou. Vypodobnění patronky horníků sem nepříbylo náhodou, v okolí Nového Města se údajně těžila stříbrná ruda.

Důležitá část historie se zde pak odehrála o více než sto let později. Mezi ty, kteří sem rádi přicházeli, patřila i Františka Göstlová. Místo pro ni hodně znamenalo a nakonec na něm se svým manželem, hejtmanem zdejšího panství, nechala vybudovat kapličku.

Se stavbou se začalo 17. dubna 1736 a v roce následujícím byla dokončena. Ke cti sv. Barbory ji vysvětil biskupský vikář

Rezek, kaple sv. Barbory nad pramenem

J. J. Sax. Kaple stojí přímo nad pramenem, což na jednu stranu prezentuje jejich společné sepětí, zároveň ale přináší jednu nevýhodu: vlhkost po celý čas přinášíla ničení vnějších částí i vnitřní výzdoby.

Není tedy překvapením, že muselo docházet k neustálým opravám. Částečné vyřešení nastalo roku 1835, kdy byl otvor pro pramen pod oltářem zadržán a vybudován vedle kaple.

Vraťme se ale ještě do časů, kdy se Rezek rozrůstal o stavby. Nezůstalo totiž u kapličky, blahodárné účinky tamní vody iniciovaly založení lázní. V tomtéž období jako svatostánek tak vznikly i malý lázeňský dům, hostinec a také poustevna. Poustevník, který ji obýval, se staral o kapli, kam přicházelo množství poutníků.

Uvádí se, že lázně nejvýraznější časy zažívaly v druhé polovině 19. století. Dnes nefungují, ke Svaté Barboře nicméně můžeme přicházet stále. Nahlédnout dovnitř je možné v letních měsících, kdy je odvětrávána (vlhkost od pramene se na ní stále podepisuje), a také čtvrtou nedělí po Velikonocích při Rezecké pouti.

V blízkosti je pozoruhodná také socha *Ecce homo*, představující zbičovaného Krista. Instalována byla roku 1801 zásluhou úředníka Františka Knappa. Nejprve stála u cesty na Rezek. Roku 1880 ji přesunuli blíže ke kapli, v roce 1918 ale byla poničena vandaly. Proto byla odvezena, aby se sem vrátila o deset let později.

Podstavec je doplněn nápisem s jedním z nejdůležitějších křesťanských přikázání: „Človče, miluj Boha nade všecko!“

ROKOLE

Ani ne deset kilometrů od Rezku se nachází poutní místo Rokole. Přísluší pod obec Bohdašín, ve které žije něco málo přes 200 obyvatel. Hlavní roli zde (stejně

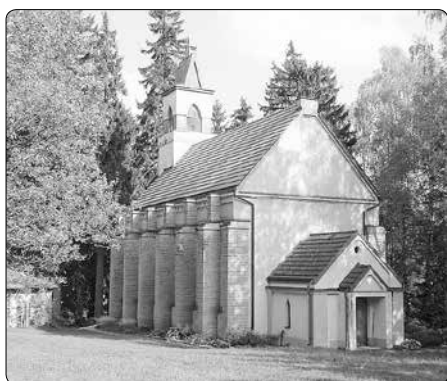
jako u předchozí lokality) hraje pramen léčivé vody. Rovněž se nachází v prostředí lesa a taktéž se díky němu mělo uzdravit několik nevléčitelně nemocných.

K jeho vzniku se váže pověst. V tamních hlubokých lesích se ztratilo malé děvčátko, které hledalo cestu zpátky. Své prosby směřovalo k Panně Marii. Bohorodička se mu zjevila, vzala je za ruku a vyvedla ven. A právě na místě, kde došlo k jejich prvnímu setkání, vytryskl pramen vody a vznikla zde studánka.

Podle další pověsti voda vyléčila lesníkova synka, který byl slepý. Otec zde pak z velkého vděku nechal vystavět dřevěnou kapličku. Celá událost pochopitelně přilákala pozornost, stejně jako když se počet zázraků a uzdravených rozrůstal. Místo hojně navštěvovali poutníci.

Kaplička postupem času začala chátrat a roku 1859 byla nahrazena zděným kostelíkem. O rok později do něj byl nad oltář umístěn milostný obraz znázorňující Pannu Marii Královnu s Ježíškem na klíně, neboli Pannu Marii Rokolskou. Jeho tvůrcem byl královéhradecký malíř Klemens.

Letopočet 1871 zase datuje událost, kdy byl před kostelíkem vztyčen kamenný sloup korunovaný zasklenou soškou Panny Marie. Roku 1874 začala poutníky místem provázet kamenná křížová cesta.

Rokole, kostel z roku 1930

Kostelík nezůstal jedinou zdejší církevní stavbou, naopak jich přibývalo více. Roku 1930 zde nechal továrník František Příbyl vybudovat kostel obohacený o sochu Panny Marie, zhotovenou podle již zmíněného milostného obrazu.

Nachází se zde také dřevěná Loreta. Toto pojmenování může evokovat známý druh kaplí, nicméně se nejedná o žádnou napodobeninu domnělého domku Panny

Poutní místo Dřízna, kaple Panny Marie Lurdské

Marie v Itálii. V Loretě rokolské je lidovým umělcem vyobrazeno sedm bolestí Bohorodičky.

Nicméně kopie světově známé kapličky se zde nachází, a sice v souvislosti se Schönstattským hnutím. Vzniklo roku 1914 v Schönstattu (v překladu *Krásné místo*) v německém městě Vallendar.

Zakladatelem byl P. Josef Kentenich. Ve zmíněném roce spolu se svými žáky bohoslovci uzavřel úmluvu lásky k Panně Marii, a to pod heslem: „Nic bez Tebe – nic bez nás.“ Smyslem je odevzdání se jí, aby nás vedla ke svatosti. V tomto ohledu se necháváme učit vztahům k lidem, práci, radosti, bolesti, světu... přičemž těmito náležitostmi směřujeme s Pannou Marií k hlubšímu sepětí s Bohem.

V souvislosti s dílem hnutí, které je dnes rozšířené do desítek zemí světa, je potřeba znát pojem „domácí svatyňky“. Rokole je duchovním centrem tohoto společenství. Po pádu komunistického režimu zde vznikla vůbec první česká kopie schönstattské kaple, kde P. Kentenich a jeho studenti učinili úmluvu. Rokolská kaplička byla posvěcena 19. července 1997. Jednalo se o 143. kopii na celém světě a nese ideál „poslání z Betléma“.

V Rokoli pak nesmíme zapomenout ani na Cestu manželů. Unikátní soubor 15 zastavení podobný křížové cestě kopíruje jednotlivé stupínky v manželství. Poutník by se měl při procházení kolem nich zamyslet právě nad touto svátostí. Z podstavců

vždy vystupuje reliéf, kde jsou ústředním motivem především dlaně, doplněné o hesla vyjadřující etapy manželského svazku a citáty z Písma.

Například na putování nás uvádí: „Nášli jsme navždy jeden druhého“, narození dětí při třetím zastavení charakterizuje věta: „Darujeme život – přijímáme život“, při páté zastávce se nám připomene, že „Rosteme na těžkostech“, aby se celá pozoruhodná cesta zakončila jednoduchým, ale výstižným: „Děkujeme.“

Hlavní pouť je v Rokoli slavena první nedělí po 8. září, tedy po svátku Narození Panny Marie.

DŘÍZNA - DŘÍZEŇSKÉ ÚDOLÍ

Bůh je tam, kde se uschneme vnímat jeho přítomnost. Nežrídka jsou ty nejhodnější lokality obklopeny přírodou a nabízejí samotu a ticho. Stejně jako je tomu u třetího zmíněného poutního místa, kam se kromě ke kapli putuje (jako u předešlých případů) k prameni vody. Údajně nikdy nevysychajícímu.

Jeho studánka je obohacena o sochu Panny Marie Lurdské, což není jediné zdejší spojení s událostmi, které vypodobnění připomíná. Nejiné zasvěcení má totiž i jednodušší kaple, která svým modrobílým vzezřením dotváří krásu celého Dřízeňského údolí.

V historii bychom ovšem marně hledali důvod vzniku ve spojení s Lurdami, či s nějakým místním zázrakem. Prvot-

ní nápad na výstavbu se datuje do roku 1888, v němž uplynulo čtyřicet let od začátku panování císaře Františka Josefa I. A právě k této příležitosti tu měla na oslavu vzniknout kaple.

Iniciátorem stavby byl P. Alois Mádr, kaplan z Přepych, nedaleko kterých (a zároveň 4 kilometry od známějšího Opočna) Dřízeňské údolí leží. To, že právě on je původcem poutního místa, zde mimochodem připomíná pomník.

Základní kámen byl položen na Velikonoční pondělí 22. dubna 1889. V témže roce, konkrétně 15. září, se uskutečnilo vysvěcení – jak již bylo řečeno, ke cti Panny Marie Lurdské. Na stejný den se uvádí, že poutní místo bylo pojmenováno Dřízna.

Roku 1891 zde byla také vybudována křížová cesta. Měří přibližně jeden kilometr, sestává z výklenkových kaplí a její součástí je ve skále vytesaný Boží hrob.

Skalkou je obepnut také pramen, kterému se říká Křížovka, a to podle dřevěného kříže, jenž u něho stával. Dne 8. září 1883 zde byl, opět zásluhou P. Aloise Mádra, vztyčen kříž železný. Stalo se tak o půlnoci při svitu luceren, aby na to hned následující den navázalo svěcení kříže i studánky.

Udalo se to podle kronikáře za účasti 4 000 přítomných při příležitosti 200. výročí osvobození Vídně od Turků. Ke studánce v nedávných dobách přibyla dřevěná Panna Marie s malým Ježíškem. Jejím prostřednictvím je odkázáno na letopočet 1764, který se nacházel na dřívějším obraze Matky Páně. V posledních letech bylo rekonstruováno také celé poutní místo včetně kapličky.

Hlavní pouť se zde koná při příležitosti svátku Nanebevzetí Panny Marie.

HOMOL

Poutníci mají spoustu důvodů, proč přicházejí na místa spojená s křesťanskou vírou. A i když se v nich nezřídka objevují taková, která naplňují zájmy turistů nebo poznání historie, drtivá většina sem směřuje kvůli setkání s Bohem. Obrazně řečeno, aby se přiblížili své cestě do nebe.

Ale co když je jedno poutní místo, které nás tam vezme hned?

Není to myšleno abstraktně a stačí k tomu jedna prostá věc: vyjít 153 scho-

dů s 16 odpočívadly a vystoupat k baroknímu kostelu Panny Marie Bolestné, stojičím téměř na dotek mraků.

To všechno můžeme realizovat na téměř opačném konci Královéhradeckého kraje, než kde leží předešlá poutní místa. Konkrétně v okrese Rychnov nad Kněžnou a u obce Lhoty u Potštejna, v níž žije zhruba 350 obyvatel. A nutno podotknout, že zdejší kostel je součástí ještě jednoho pomyslného kříže, než o kterém je psáno na začátku celého textu: tento je vytvořený trasami mezi Rychnovem nad Kněžnou a Chocní a mezi Kostelcem nad Orlicí a Ústím nad Orlicí, přičemž kostel je jejich průsečíkem. Situovaný je na kopci Homol, vypínající se nad Lhotami u Potštejna a mající vrchol v nadmořské výšce 385 metrů.

Jeho historie se začala psát v 90. letech 17. století. Za vznikem stála hraběnka Terezie Eleonora z Ugarte, mimochodem dcera Floriana Jetřicha ze Žďáru, zakladatele poutního místa Hájek, a sestra Marie Maxmiliány ze Žďáru, která vybudovala poutní místo Chlumek.

Terezie Eleonora chtěla na svém panství Borovnice vybudovat svatostánek, který by byl cílem poutníků. Kostel se začal stavět roku 1692 a k vysvěcení došlo o čtyři roky později. Roku 1703 k němu byly přidány dvě kaple zasvěcené sv. Janu Nepomuckému a Nanebevzetí Panny Marie. Stejně vzezření má i kostnice, která ke kostelu přibyla roku 1778.

Poutní místo Homol, barokní skvost

Tím výčet staveb ale nekončí. S trochou nadsázky by se dalo říct, že ta vůbec nejslavnější je zde v podobě toho, co poutníky na vrchol kopce přivádí: Scala

sancta, neboli Svaté schody, v souvislosti s nimiž byl areál roku 2018 prohlášen národní kulturní památkou.

Když se poutník postaví k patě schodiště a upře svůj zrak vzhůru, má dojem, jako by mířil nejen ke kostelu a kaplím, ale také do nebe. Sestává, jak již bylo řečeno, přesně ze 153 schodů a 16 odpočívadel. Díky tomu věřící nemusí „pouze“ stoupat, ale mohou zároveň procházet modlitbou růžence. Vždyť číslo 153 odpovídá počtu Zdrávasů ve velkém růženci, 16 zase Otčenášům.

Bohatá sochařská výzdoba schodiště vznikla roku 1767. Ze světců zahrnuje svatého Vincence de Paul, Antonína Paduánského, Felixe z Valois, Jana z Mathy, Vojtěcha a Linharta. Vázy a menší sošky andělů byly bohužel v 90. letech minulého století odcizeny. Zůstaly pouze na nejvyšší části schodiště.

Od kříže do nebe

Na začátku je kříž, na konci cesta do nebe. I to by mohlo být stručné poselství, které nám přináší čtyři zde vzpomínaná poutní místa. Ukazují především situaci, kdy kříž (v tomto případě na mapě) je zároveň putováním za Bohem.

Nejednoho z poutníků napadne, že před sebou máme i zjednodušený výklad lidského života. U něho sami víme, že nepřináší jen pohodlné dny bez bolesti, ale trápení, starosti a malé i velké boje. Ovšem křesťané přitom mají výhodu, že ve své víře nacházejí smysl dění i útěchu.

A proč ne prostřednictvím takových míst, o nichž se psalo v tomto textu? Tedy prostoupených klidem a samotou v přírodě a také v přítomnosti léčivé a blahodárné vody, což dohromady tvoří nejvhodnější příležitost, kde sílu můžeme dostávat od samotného Boha.

Nejen pro překonání životních těžkostí, ale i tehdy, když si svůj kříž donekonečna k poslednímu úseku, pod pomyslné schody, po kterých můžeme vystoupat do nebe. Jako je tomu v Homol. Na tomto místě putujeme nejen vzhůru, ale zároveň s růžencem. Průvodcem nám je tedy především Panna Maria. A tak tomu bude i tehdy, až za ní doputujeme s naším životním křížem. Bude na nás čekat a poté nás i doprovázet. Vysokým schodištěm, za jehož posledním stupínkem bude nebe a kde se setkáme s Bohem...

Charita Česká republika slaví 100 let

Charita vyrostla z přirozené potřeby pomáhat potřebným. V Československu vznikla jako systematicky fungující organizace právě před 100 lety a po pádu komunistického režimu, který se její činnost snažil zastavit, ji církev vybudovala v podstatě znovu. Předseda České biskupské konference arcibiskup Jan Graubner a ředitel Charity Česká republika Lukáš Curylo 23. června symbolicky zahájili oslavy tohoto významného jubilea, které budou probíhat až do příštího roku a představí nejen historii Charity a její nejvýznamnější milníky, ale především její současnost, významné projekty a služby, které poskytuje potřebným.

Nedílnou součástí oslav stoletého výročí, které nese podtitul *Z lásky k lidem*, budou akce pro veřejnost po celé republice pořádané místními Charitami. Budou zaměřené nejen na připomenutí její dlouhé a zajímavé historie, ale především na představení vysoce profesionálních služeb, které Charita poskytuje, a oblastí, v nichž působí a již celé jedno století pomáhá potřebným a lidem v nouzi. Harmonogram chystaných akcí a happeningů bude průběžně zveřejňován na webových stránkách www.charita.cz/100-let-charity.

„Potřeba pomáhat lidem v nepříznivých podmínkách je bytostná a existuje od nepaměti. Pro církev je charitativní činnost vedle bohoslužby a hlásání evangelia zásadní součástí jejího života a jakýmsi barometrem přijetí Kristova myšlení do praxe. Zkušenost první světové války ukázala potřebu většího rozvoje a jednotné organizace této služby, která tu byla. Tak před sto lety vznikla katolická Charita,“ připomíná arcibiskup Jan Graubner. *„Charita si získala důvěru lidí i úřadů, rozšiřuje své služby, reaguje na nové situace, a mě moc těší, že je v současné době jednou z nejvýznamnějších humanitárních organizací v České republice, která významně pomáhá doma i v zahraničí.“*

„Jen těžko bychom spočítali množství lidí potřebných, nemocných, zoufalých, na útek, těch, kterým jejich těžký životní příběh sebral veškerou naději a víru, jimž v průběhu své stoleté existence Charita dokázala pomoci a zažehnout jiskřičku naděje na lepší budoucnost,“ říká Lukáš Curylo, ředitel Charity Česká republika. *„Jsem velice hrdý na celou organizaci, na výsledky, který-*

mi se může pochlubit, i na to, že ačkoli je zavázaná tradicí, nezůstává zakonzervovaná, ale je otevřená novým podnětům a výzvám.“

Charita Česká republika je jednou z nejstarších neziskových organizací na našem území. První charitní organizace začaly vznikat na úrovni diecézí krátce po ustavení samostatné Československé republiky, roku 1928 vzniklo Říšské ústředí Charity v Praze. Je v pravém slova smyslu průkopníkem systematické sociální a zdravotní péče. Nově vznikající Charity v období první republiky kopírovaly územní členění na biskupství tak, jak ho tradičně pojímá církev, a u tohoto dělení zůstalo dodnes. Díky dobře fungující síti lokálních Charit (podle údajů z roku 2021 se jedná o celkem 275 arcidiecézních, diecézních, oblastních, městských a farních Charit) a dlouholeté praxi je Charita Česká republika v současné době bezkonkurenčně největším nestátním poskytovatelem sociálních a zdravotních služeb. Zaměstnává více než 9 000 lidí a při zajišťování jejích aktivit a služeb každoročně vypomáhá kolem 50 000 dobrovolníků. V roce 2021 poskytla 1 336 služeb, které využilo více než 170 000 klientů.

Charita byla nablízku lidem, kteří potřebují pomoc, téměř ve všech náročných obdobích naší spletité historie. Byla s chudými a nezaměstnanými za první republiky, pomáhala v roce 1938 uprchlíkům z českého pohraničí, za německé okupace pak rodinám v odboji. Na konci druhé světové války doprovázela lidi vracející se z koncentračních táborů. V novodobé historii se významně podílela na pomoci při povodních v 90. letech 20. století i při dalších živelních pohromách v novém tisíciletí, naposledy při likvidaci škod způsobených tornádem na Moravě. Stranou nezůstala stát ani při humanitární pomoci v místech soudobých válečných konfliktů, například v bývalé Jugoslávii, Česku, Iráku či Sýrii. Jediný, komu byla trnem v oku, byl komunistický režim, který chtěl mít (neúspěšně) monopol na pomoc. To se mu však nepodařilo.

Aktuálně hraje Charita po celé republice klíčovou roli při pomoci uprchlíkům z Ukrajiny, nikoli však na úkor stávajících klientů. Farní Charity mobilizovaly bez ohledu na množství každodenní práce, únavu, překáž-

ky či nepříznivé okolnosti všechny své síly a znovu dokázaly ve společnosti probudit nevidanou vlnu solidarity. *„Všechno, co děláme, má společného jmenovatele – laskavou pomoc druhým lidem. Takovou, jejíž jméno »charita« hrdě nosíme. Takovou, která přináší více radosti a méně bolesti. I když míra potřebnosti naší práce bohužel velice těsně souvisí s tím, jaké nečekané události a živelní pohromy nás zasáhnou,“* dodává Lukáš Curylo. Zřizovatelem Charity Česká republika je Česká biskupská konference. Prostřednictvím Charity naplňuje katolická církev jedno ze svých hlavních posláních, službu diakonie, tedy péči o slabé a potřebné. Pomoc poskytujeme všem bez ohledu na náboženství, rasu, národnost nebo státní či politickou příslušnost. Respektujeme práva i důstojnost každého člověka.

Charita Česká republika je tvořena dvěma arcidiecézními Charitami (pražská a olomoucká) a šesti diecézními Charitami (brněnská, českobudějovická, královéhradecká, litoměřická, ostravsko-opavská a plzeňská), dále je její součástí Česká katolická charita a Řeckokatolická charita. Kromě toho jsme členem prestižních mezinárodních organizací Caritas Internationalis a Caritas Europa.

Pomoc a podporu mohou naši klienti využít v oblasti:

- **odborného sociálního poradenství** (např. občanské poradny, dluhové poradny, poradny pro osoby se zdravotním postižením, poradny pro seniory aj.),

- **služeb sociální péče** (např. pečovatelská služba, osobní asistence, odlehčovací služby, stacionáře, domovy pro seniory aj.),

- **služeb sociální prevence** (např. azylové domy, telefonická krizová pomoc, nízkoprahová centra, noclehárny, služby následné péče, sociální rehabilitace aj.),

- **zdravotních služeb** (např. domácí zdravotní péče, lůžkové hospice, mobilní specializovaná paliativní péče, ambulance, pobytová zařízení aj.),

- **ostatních služeb**, jako jsou např. charitní šatníky, sklady nábytku, půjčovny kompenzačních pomůcek, potravinová a materiální pomoc, kluby seniorů, vzdělávací centra, pomoc vězňům či služby podpory zaměstnanosti.

Monika Klimentová, TS ČBK
(Reakčně upraveno)

Nebe nad močály (3)

Životopisný román sv. Marie Goretti (16. 10. 1890 – 6. 7. 1902)

Marietto, vypravuj!

„Marietto, vypravuj, vypravuj!“ doráželi chlapani a malý Marian na svou sestru, „už se stmívá, můžeš začít.“ Marie právě držela v náručí dvouměsíční Terezii. Ta pěkně spala se zavřenými pěstičkami. Hlavičku měla opřenou o Mariettu.

„Tiše, vzbudíte ji!“ – „Dej ji do postýlky,“ navrhl Marian. – „Ale proč, mohu vám vypravovat i tak. Budu vám vypravovat o andělech. Povím vám, co mi vypravovala maminka a co jsem slyšela v kostele z kazatelny. Tedy andělé – těm je v nebi velmi dobře.“ – „A je tam vždy pěkné počasí?“ ptal se malý Alessandro. – „Tam svítí vždycky sluníčko a tím sluníčkem je Pán Bůh. Andělé se dívají do jeho zářící tváře. A najednou jim Pán Bůh řekne: Tak, a teď vás musím poslat pryč.“ – „Kampak?“ ptá se nedočkavě Alessandro. – „Musím vás poslat na zem, abyste ochraňovali lidi. Každý člověk má svého anděla strážce. Ten s ním chodí a ochraňuje ho.“ – „Já ho mám taky?“ ptá se Marian. – „Pravdaže, každý má svého anděla. A víte, co povídal Pán Bůh o andělech dětí? Jejich andělé hledí ustavičně na tvář Boží. Jaké je to krásné, když si pomyslí, že můj anděl strážce se stále dívá na Boží tvář a vypravuje o mně Pánu Bohu. Proto jsem tak ráda, že jsem dítě.“

„Když jsou lidé zlí,“ přerušil ji Marian, „potom jsou andělé velmi smutní, protože to musí povídat Pánu Bohu tváří v tvář.“

Vtom se otevřely dveře a do kuchyně vstoupil Alessandro Serenelli. – „Co tu děláte?“ – „Marietta nám vypravuje.“ – „To si také rád poslechnu, protože nemám teď zrovna nic na práci. O čem jsi vypravovala, Marietto?“ – „O andělu strážci.“ – „O tom už také vím, i to, že mám také anděla strážce. Kdyby toho nebylo, byl bych už dvakrát mrtvý.“

„Kdy? – A jak? – A proč?“ ptaly se děti jedním dechem. – „Tak tedy poslouchejte. Moje matka si jednou myslela, že bude lépe, když nebude žít. Měla zlý ži-

vot. Byla stále smutná, protože můj bratr, který chtěl být knězem, najednou těžce onemocněl. Ležel na zemi a měl křeče.“

„Cože,“ zvolala Marie, „tvůj bratr měl být knězem a měl držet svatou hostii? Jak to mohlo být krásné!“ – „Ano, jenže z toho nebylo nic. Proto moje matka zsmutněla natolik, že mě jednoho dne zabalila do hadrů, zavázala do ranečku a chtěla mě hodit do vody. Žbluňk, a bylo by bývalo po mně. Ale to nedovolil můj anděl strážce, poslal mi do cesty Petra, mého nejstaršího bratra. Ten si všiml, že matka odchází, a zavolal na ni: Maminko, co to děláš? Ani nevím, co odpověděla. Vrátila se a byl jsem zachráněný. Od té doby musím žít.“ – „Je to opravdu tak?“ ptal se Marian nedůvěřivě. – „Co si myslíš? Já mluvím vždycky pravdu. Kdybych byl umřel, možná, že bych byl přišel do nebe, a ne do těchto pekelných močálů. A tak...“ větu už nedokončil a odešel. Děti byly zvědavé, jak to bylo podruhé, kdy měl zemřít...

Večer po růženci přišel Alessandro do světnice svého otce. Ten měl před sebou jako vždy láhev vína a už byl červený jako rak. „Otče, když máš peníze na víno, mohl bys mi dát pár lir.“ – „A na co, synku?“ – „Šel bych do Nettuna do kavárny a koupil bych si noviny, abych věděl, co se děje ve světě.“ – „Noviny ti přinesu sám, dostanu je od hostinského zadarmo, a to ještě takové fajnové, obrázkové,“ a potměšile se usmál. – „To je to, právě takové mě

zajímají. Ale i tak bys mi mohl něco dát, abych se mohl rozveselit.“ – „Zůstaň radši doma, buď rád, že jsi v rodině.“ – „V rodině, ale to není moje rodina. A když už vzpomínáš na rodinu, ledacos by mě zajímalo. Co to povídala matka tehdy, když na ni Petr zavolal: »Kam jdeš?«“ – Starý Serenelli polekaně vyskočil. „Kde jsi sebral takové myšlenky?“ – „Ale otče, vždyť jsi mi o tom už tolikrát povídal.“

Starý si zase sedl a rukou si zakryl oči. – „Ta chuděrka, ta dobračka, Bůh jí odpusť. Co povídala? Poslouchej tedy: Bu-

de lepší, když umře, než aby se měl z něho stát žebrák.“ – „Pane Bože!“ vykřikl Alessandro a slzy se mu tlačily do očí. – „Otče, ze mne bude žebrák. Takhle to dále snášet nebudu. Celý den v horku, všude samý močál a nic jiného. A kde jsou vlastně moji sourozenci, když jich bylo sedm?“ – Otec naléval do sebe jeden pohár za druhým. „Už je jich jen pět. Dva jsou už dávno mrtví, a ti druzí? Poztráceli se, už dávno o nich nic nevím. Ach, vy moje děti, vy moje děti...“

Alessandro viděl, že otec je už hodně podnapilý. S odporem odcházel. A zase seděl ve své světnici, nohy natažené pod stolem, pěsti na uších, ponořený do svých myšlenek.

Jak to bylo kdysi pěkné. Vidět modré vlny Adrie, dívat se, jak vlnky šplouchají okolo jeho lodi. Plachty byly napnuté a člun letěl jako šíp do modrých dálek. Ano, Alessandro byl námořníkem. Jaká to byla radostná léta. Moře bylo jeho nejlepším přítelem. Dálky a svoboda. A když jsme zamířili do některého přístavu, to už bylo něco! Byl jsem námořníkem jako druzí, a proto jsem chodil i do krčmy. Pít jsem tak nemiloval, zato děvčata ano. Ale proč si to připomínat v tomhle prostředí? Takový námořník zažije, co se jen zažít dá. Tam se mi vlastně otevřely oči! A tady? Raději odtud utéci... A udřený Alessandro hodil sebou na postel a upadl do neklidného spánku.

(Pokračování)
Redakčně upraveno

Pramen: *Nebe nad močály*. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2008. Druhé, přepracované vydání, dotisk.

Pondělí 25. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům: Jana Dominika Bohušová – domínkána **6:25** Etiopie: Z každého kmene **7:00** Na pořadu rodina (4. díl): Nevzdali jsme to **8:00** Krmochův Kolín: Gloria **9:10** Vít Pieš, umělecký řezbář **9:25** Outdoor Films s Liborem Duškem (92. díl): Člověk mnoha tváří a profesí **11:00** Jánošíkove dni v Terchovej 2019 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z kostela Povýšení svatého Kříže a Panny Marie Sedmibolestné na Cvilíně 2019 **13:20** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (2. díl): Jak šťastní jsme: Ježíšovo učení **14:20** Za obzorem: Panova flétna a Liselotte Rokyta **14:55** Noční univerzita: Doc. Petr Dvořák – Filosofické základy genderové teorie a ideologie **16:20** Svatá země – poslední poutník **18:00** Setkání s původními národy v Maskwacis: Papež František v Kanadě [L] **19:05** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **19:10** Příběhy z Dobré Knihy: Uzdravení slepého **19:25** Není kuchař jako kuchař **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:15** Biblická studna: S Alexandrem Flekem **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (24. díl): S režisérem Robertem And **21:25** Za obzorem: Panova flétna a Liselotte Rokyta **22:00** Když vyschnou studny **22:15** Jak potkávat svět: S profesorem Ivanem Klánským **23:40** V pohorách po horách: Čáp – Jiráskovy skály **23:50** Kulatý stůl: Rodinné farmy **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 26. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Karas – diplomat **6:25** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **7:05** Má vlast: Konopiště **7:55** Záliv svatých **9:10** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2020, 2. díl **9:50** Setkání s původními národy a farním společenstvím v kostele Nejsvětějšího srdce Páně v Edmontonu.: Papež František v Kanadě [P] **10:55** Putování modrou planetou: Kanada BC **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté u Panny Marie ve skále, Spálov 2017 **13:30** Kopec křížů **14:05** Za obzorem: Alexandra Alvarová nejen o dezinformacích **14:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (165. díl): 30+1 se Soláněm **16:00** Ateliér užité modlitby: Daniel Herman **17:05** Missio magazín: červenec 2022 **17:30** Zpravodajské Noeviny: 26. 7. 2022 [P] **18:00** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **18:05** Animované biblické příběhy: Spravedlivý soudce **18:30** Příběhy z Dobré Knihy: Vzkříšení Lazara **18:45** Mše svatá na Commonwealth Stadium v Edmontonu: Papež František v Kanadě [L] **20:20** Přejeme si... **20:35** Klapka: s Karlem Tvrđíkem [P] **21:40** Na startu [P] **22:05** Za obzorem: Alexandra Alvarová nejen o dezinformacích **22:40** Cimbál Classic: kostel sv. Šimona a Judy v Praze **23:55** Terra Santa News: 20. 7. 2022 **0:20** Papež František: Můj život **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 27. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům: Petr Coufal – vitrážista **6:25** Zpravodajské Noeviny: 26. 7. 2022 **6:50** Etiopie: Naděje existuje na druhé straně **7:20** V pohorách po horách: Vír – Via ferrata (Drahanská vrchovina) **7:30** Noční univerzita: Doc. Petr Dvořák – Filosofické základy genderové teorie a ideologie **9:05** Dívám se kolem sebe **9:40** Na La Salette s Boženou Rajnušovou **10:05** Účast na pouti Lac Ste. Anne Pilgrimage a bohoslužba slova v Lac Ste. Anne: Papež František v Kanadě [P] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z Akademických týdnů: Sněžné v Orlických Horách [L] **12:50** V pohorách po horách: Lovoš – České středohoří **13:00** Doma aj za humnami: Rožnovské slavnosti 2015 **14:10** Za obzorem: Sam Childers alias Kazatel Kalašnikov **14:40** Zpravodajské Noeviny: 26. 7. 2022 **15:00** Dědek a jeho kreslený svět: Hrdinové všedních dnů **15:10** Biblická studna: S Alexandrem Flekem **16:15** ARTBITR – Kulturní magazín (12. díl): S překladatel-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně **6.00 – 1.00 hod.**
■ Denně: **8.00; 16.00 hod.** – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

kou Jarkou Vrbovou **16:50** U Pastýře: S hostem Pavlem Pecháčkem **18:00** V pohorách po horách: Broumovské stěny **18:10** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **18:15** Příběhy z Dobré Knihy: Zázračné rozmnožení chleba **18:25** Strýček Emu: Smysly **18:40** Cvrlikání (61. díl): Ondřej Fencel Trio **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:15** Večer chval (100. díl): Efoď **21:25** Za obzorem: Sam Childers alias Kazatel Kalašnikov **21:55** Setkání: Karel Smetana – kaple sv. Cyrila a Metoděje v Haňovicích u Litovle **22:05** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Vstanu a půjdu k svému otci **23:25** Setkání s Komenským – Alfred Strejček **0:05** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (2. díl): Jak šťastní jsme: Ježíšovo učení **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 28. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Sláma – historik **6:30** Princ, který si vybral Dona Boska **7:15** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **7:45** Když bolí duše: Psychózy II. **9:05** Jsem šťastný. I vy budete šťastní! **9:35** Kulatý stůl: Rodinné farmy **10:55** Duchovní malby: Sixtinská kaple **11:20** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté s poděkováním za úrodu z kostela sv. Josefa v Jevišovicích **13:10** Naše peníze, jejich osud **14:15** Za obzorem: O restaurátorství **14:45** V pohorách po horách: Broumovské stěny **15:00** Chaplin v lázních **15:30** Zpravodajské Noeviny: 26. 7. 2022 **16:00** Mše svatá v národní svatyni sv. Anny de Beaupré: Papež František v Kanadě [L] **18:00** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Ježíš kráčí po vodě [P] **18:15** Bůh je s námi **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** Cvrlikání (71. díl): AG Flek **21:20** Za obzorem: O restaurátorství **21:55** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Václav Bartuška [P] **22:10** Via Caritas: Rozhovor Jiřím Pavlicí s Evou a Václavem Hudečkovými **23:15** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **0:15** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 29. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům: Ladislav Hučko – řeckokatolický biskup **6:30** Bez hábitu naživo: z kláštera Milosrdných bratří v Brně **7:45** Misie slovenských salesiánů v Belgii **8:35** Můj chrám: Jaroslava Valová, podnikatelka, kostel Nejsvětější Trojice v Čimelicích **8:55** Biblická studna: s Alexandrem Flekem **10:00** Nešpory v katedrále Notre Dame v Québecu: Papež František v Kanadě [P] **11:05** Živě z Terchovej: Jánošíkove dni v Terchovej 2022 [L] **11:25** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Václav Bartuška **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z kostela Navštívení Panny Marie v Poštorné u Břeclavi 2019 **13:10** Historie a současnost Matice svatohostýnské **13:35** Quanti Minoris na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:05** Za obzorem: P. Jaroslav Vracovský, salesiánská misie v Mongolsku [P] **14:35** Jak roste chléb **14:55** Klapka: s Tomášem Jungem

16:05 Putování modrou planetou: Kanada BC **16:45** Setkání s delegací původních národů žijících v Québecu na arcibiskupství v Québecu: Papež František v Kanadě [L] **18:00** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Uzdravení dcery Syroféničanky **18:15** Jeho výstout Lišák **18:40** Výpravy do divočiny: Na motýlích křídlech **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:15** V pohorách po horách: Stoh – Malá Fatra **20:30** Hrajže mi muzička, pekné je to: Jánošíkove dni v Terchovej 2022 [L] **22:40** Poletuchy: Na skok do Trenčína **23:20** Za obzorem: P. Jaroslav Vracovský, salesiánská misie v Mongolsku **23:55** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **0:50** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 30. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům: Milan Novák – badatel Karla I. Habsburského **6:30** Bol som mimo: Ján Kolár **7:30** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **8:25** Sedmihlásky (17. díl): Když pan verbíř **8:30** Animované biblické příběhy: Spravedlivý soudce **9:00** Strýček Emu: Smysly **9:10** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **9:40** Flešbky – Godzone podcast **10:10** Viac ako pieseň (6. díl): Lucia Launerová a pieseň Maličké stádo **10:22** Noční univerzita: Martin Pavlík – Trojí zklamání **11:02** Víra do kapsy: Stačí, že je nám spolu dobře v kostele? **11:17** Historiky (2. díl): Onkológ, ktorý chce byť svetlom **11:30** ARTBITR – Kulturní magazín (12. díl): S překladatelkou Jarkou Vrbovou **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam Mše svaté z kostela Matky Boží před Týnem, Praha 2020 **13:10** Chodské slavnosti 2020: Domažlice a Klenčí pod Čerchovem **14:45** Pomoc, která se točí **15:10** Dobrodružství před kamerou (17. díl) **16:45** Když vyschnou studny **17:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry (3. díl): Nad co nic většího nelze myslet: Nevyslovitelné mystérium Boha **18:00** Setkání s mládeží a seniory na prostranství u základní školy v Iqaluit: Papež František v Kanadě [P] **19:05** Risknout to [P] **19:15** Za obzorem: P. Jaroslav Vracovský, salesiánská misie v Mongolsku **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:15** V pohorách po horách: Osnica – Malá Fatra **20:30** Či zhora, či zdola: Jánošíkove dni v Terchovej 2022 [L] **23:35** Papež František, papež lidí **0:30** Storočnica velikána – Alexander Trizuljak **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 31. 7. 2022

6:05 Léta letí k andělům: Jaroslav Jáchym Šimek OPraem. – opat želivského kláštera **6:30** Církev za oponou: Celibát **6:45** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **7:40** Apoštolové **9:00** Cvrlikání (71. díl): AG Flek **10:05** Poutníci času: s Lucií Valešovou **10:30** Mše sv. z kostela sv. Cyrila a Metoděje v Terchovej: Jánošíkove dni v Terchovej 2022 [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:00** Muzikanti, hrajte **13:30** Na startu **13:55** Ťažká muzika **14:30** Variácie silnej tradície: Jánošíkove dni v Terchovej 2022 [L] **16:05** Duchovní malby: Blahoslavená Panna Maria **16:30** Zlaté opojení **18:00** Sedmihlásky (10. díl): Mikulecké pole **18:05** Animované biblické příběhy: Odpusť nám naše viny **18:30** Strýček Emu: Šatník **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Thomas Alva Edison (1847–1931) **19:15** Svatí Cyril a Metoděj **19:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Václav Bartuška **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:15** Polární příběh **21:40** Hana a Petr Ulrychovi & Javory Beat na Folkových prázdninách **22:50** Klapka: s Karlem Tvrđíkem **23:50** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:50** V pohorách po horách: Palkovické hůrky **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 25. 7. o 14:20 hod.:

V škole Ducha (Počúvanie)

Duchovná obnova s dp. Jánom Bucom, nakrútená v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 26. 7. o 17:00 hod.:

Izrael – zaslúbená zem (dokument)

V moderných sekulárnych židovských mestách nie sú žiadne chrámy, pápežská nadácia a bratia jezuiti pre utečencov, ktorí prežili peklo únosov, zriadili pastoračné centrum, v ktorom im okrem katechéz a sviatostí poskytujú rôznorodú podporu.

Streda 27. 7. o 16:05 hod.:

Rwanda – dotknúť sa rán (dokument)

V mestečku Nyanza v africkej Rwande sa rogacionista Vlastimil Chovanec snaží poskytnúť teplo domova štyridsiatim deťom ulice. Príbehy týchto detí sú ťažké a neuveriteľné, otca Vlastu pravi delne dojmajú až k slzám.

Štvrtok 28. 7. o 17:00 hod.:

T22 Otvárací ceremoniál Vstaň!

Priamy prenos z Národného stretnutia mládeže v Trenčíne.

Piatok 29. 7. o 16:05 hod.: Zdenka (dokument)

Dokumentárny film o živote a duchovnom profile reholnej sestry Zdenky Schelingovej, ktorá sa stala obeťou režimu.

Sobota 30. 7. o 13:50 hod.:

Matka Tereza: Svätá temnoty (dokument)

Matka Tereza sa často cítila osamelá a vnútorne prázdna. Tieto zážitky sama opisovala ako stav duchovnej tmy či vzdialenosti od Boha. Spoznajte jej hlboký vzťah s Bohom a pohnutý životný príbeh misionárky lásky a pomoci pre tých najchudobnejších.

Nedeľa 31. 7. o 16:15 hod.: Ich dych (dokument)

Dokument nás pozýva zažiť jedinečnú skúsenosť z každodenného klauzúrneho života sestier benediktínok, bez predsudkov či zaujatosti...

Liturgická čtení

Nedeľa 24. 7. – 17. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: Gn 18,20–32

Ž 138(137),1–2a.2bc+3.6–7ab.7c–8

Odp.: 3a (*Když jsem volal, Hospodine, vyslyšels mě.*)

2. čt.: Kol 2,12–14

Ev.: Lk 11,1–13

Pondělí 25. 7. – svátek sv. Jakuba

1. čt.: 2 Kor 4,7–15

Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6

Odp.: 5 (*Kdo sejí v slzách, žnout budou s jásotem.*)

Ev.: Mt 20,20–28

Úterý 26. 7. – památka

sv. Jáchyma a Anny

1. čt.: Jer 14,17–22

Ž 79(78),8.9.11+13

Odp.: 9bc (*Pro slávu svého jména, Bože, vysvobod' nás!*)

Ev.: Mt 13,36–43

Středa 27. 7. – nezávazná

památka sv. Gorazda a druhů

(na Moravě: památka sv. Gorazda a druhů)

1. čt.: Jer 15,10.16–21

Ž 59(58),2–3.4–5a.10–11.17.18

Odp.: srov. 17d (*Bůh je mé útočiště, když je mi úzko.*)

Ev.: Mt 13,44–46

Čtvrtek 28. 7. – ferie

1. čt.: Jer 18,1–6

Ž 146(145),2.3–4.5–6

Odp.: 5a (*Šťastný je, komu pomáhá Bůh Jakubův.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 13,47–53

Pátek 29. 7. – památka sv. Marty,

Marie a Lazara

1. čt.: 1 Jan 4,7–16

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Jan 11,19–27

nebo Lk 10,38–42

Sobota 30. 7. – nezávazná

památka sv. Petra Chryzologa

nebo sobotní památka Panny

Marie

1. čt.: Jer 26,11–16.24

Ž 69(68),15–16.30–31.33–34

Odp.: srov. 14 (*Vyslyš mě, Bože, v čas milosti!*)

Ev.: Mt 14,1–12

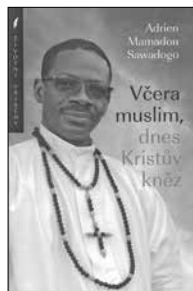
BREVIÁŘ PRO LAIKY

23. – 30. ČERVENCE 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 24. 7.		PO 25. 7.		ÚT 26. 7.		ST 27. 7.		ČT 28. 7.		PÁ 29. 7.		SO 30. 7.			
Antifona	812	912	1673	1892	1754	1975	1722	1941	873	978	1768	1990	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1438	1617	1440	1620	1723	1941	873	978	1769	1990	1666	1883		
Antifony	813	914	1438	1618	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1674	1894	1441	1620	1724	1942	877	983	1770	1991	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	707	797	1439	1618	1441	1621	1442	1622	877	983	1443	1623	1669	1886		
Prosby	817	917	1675	1894	1757	1977	1724	1943	878	983	1771	1992	1655	1886		
Závěrečná modlitba	707	798	1439	1618	1441	1621	1442	1623	878	984	1443	1624	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	792	890	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	1676	1895	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	707	798	1439	1618	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 23. 7.															
Hymnus	807	907	821	922	1677	1897	1440	1620	1727	1946	883	989	1443	1624	915	1024
Antifony	808	908	822	923	1439	1619	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	1678	1897	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1680	1900	1441	1621	1730	1949	887	994	1777	1999	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	706	797	707	798	1439	1619	1442	1622	1443	1623	887	994	1444	1624	708	799
Prosby	811	911	826	927	1681	1900	1764	1984	1731	1950	888	994	1778	2000	918	1028
Záv. modlitba	707	798	707	798	1439	1618	1441	1621	1442	1623	888	995	1443	1624	708	799
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

SVĚDECTVÍ O ZMĚNĚ ŽIVOTA

**VČERA MUSLIM,
DNES KRISTŮV KNĚZ**
Adrien Mamadou Sawadogo
Z francouzštiny přeložila Zdeňka Křehlíková • Revize překladu Kateřina Lachmanová • Redakce Eva Mešková
Předmluva P. Maurice Borrmans

Z upřímně věřícího muslima se stal kněz a misionář působící v rodné Africe. Je to Bůh, kdo vždy zvítězí, tvrdí otec Adrien.

Toto motto si zvolil, když se rozhodl vyprávět dobrodružství svého obrácení ke Kristu a povolání ke kněžství. Rád zdůrazňuje: „Nejde tu ani o vítězství křesťanství, ani o prohru islámu, ale o uskutečnění Božího díla.“ Jedním ze znamení Boží velikosti a věrnosti pro něj byla i chvíle, kdy na jeho kněžské svěcení v Banfoře dorazil proti všem očekáváním i jeho otec. Ačkoli sám zůstal věrným muslimem, nakonec s úctou přijal volbu svého nejstaršího syna, protože viděl, že v jeho životě je evidentně u díla sám Bůh.

Paulínky • Brož., 120x185 mm, 88 stran, 225 Kč

KOMIKSY

CÍSAŘOVNA ZITA • POSLEDNÍ ČESKÁ KRÁLOVNA
Gaëtan Évrard • Dominique Bar • Z francouzštiny přeložila Renata Vail • Redakce Kateřina Lachmanová

Komiks zachycující dramatické osudy Zity, manželky blahoslaveného císaře Karla I. Habsburského. S Karlem se sblížili ve Františkových Lázních, na trůn nastoupili nečekaně v době 1. světové války. Zita byla manželovi velkou oporou. Záhy

však museli odejít do vyhnanství. Už v roce 1922 ovdověla a zůstala na Madeiře sama s 8 dětmi: bylo jí pouhých 30 let. S velkou důvěrou v Boží prozřetelnost děti vychovala a zajistila jim dobré vzdělání. Mnohokrát se musela stěhovat do jiné země: už v dětství se stěhovala mezi Itálii a Rakouskem, později byla nucena odejít z Madeiry do Baskicka a Belgie; odtud musela s dětmi utéct před Hitlerem do Kanady a USA. Až ve stáří se vrátila do Evropy. Zemřela ve Švýcarsku roku 1989 ve věku 96 let. Byla hluboce věřící, v současnosti probíhá proces jejího blahořečení.

Pavel Nebojsa - Doron
Váz., 215x285 mm, křídový papír,
40 stran, 249 Kč

MOUDROST POUŠTNÍCH OTCŮ

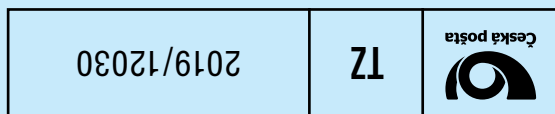
Camille W. de Prévaux • Jean Trolley • Z francouzštiny přeložila Eliška Křehlíková • Redakce Kateřina Lachmanová

Komiks s výroky pouštních otců a epizodami z jejich životů, které se po staletí těší velké oblibě. Je až překvapivé, jak jsou nadčasové, jak mocně promlouvají k srdcím dnešních křesťanů. A skvělé komiksové ilustrace jejich sdělení kupodivu nezlehčují, spíše umocňují. Nejde tedy o sbírku křesťanských vtípů, jak by se mohlo zdát, ale o působivou duchovní četbu.

Pavel Nebojsa - Doron
Brož., 130x180 mm,
132 stran, 249 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, společnost, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se zotizuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový deník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; podávání novinových zásilek: povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme. Registrací značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek: Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek: povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.